

Đôi bờ hạnh phúc

"Có những sai lầm mà khi nhất thời phạm vào, phải dành cả cuộc đời để trả giá."

Tựa vào vai anh cô đắm đuối trong nước mắt. Dù chẳng phải lần đầu hai người vụng trộm nhưng cảm giác tội lỗi vẫn chưa thôi vấy lấy. Hai hàng nước mắt nối dài, cô thu người lại để vừa trọn vào lòng anh. Kéo một hơi dài, anh hút điếu thuốc còn đang dang dở, thổi phả vào không khí những luồng khói thuốc trắng xóa. Anh ôm cô vào người, nhẹ nhàng vuốt mái tóc óng mượt của cô gái gầy gò, đáng thương. Lẽ ra cô đã có một hạnh phúc bình dị như bao người vẫn đang sở hữu, nếu không gặp anh và yêu anh.

Anh và cô đã từng yêu nhau và có những khoảng thời gian hạnh phúc.

Cũng giống như những lần ghé qua trước đó, trên tay anh vẫn là bó hoa thủy tiên thơm ngát.

- Anh này, sao vẫn lại là hoa thủy tiên?

- Không thích à? - Anh ngạc nhiên.

- Không, không phải. Chỉ là thắc mắc vậy thôi.

- Thì nó đẹp như chính nhan sắc của em vậy.

- Hihi, anh chỉ được mỗi cái dẻo miệng. - Cô chê môi.

- Chuẩn quá còn gì.

- Nhưng...nhưng. - Cô ấp úng.

- Sao vậy?

- Dạ, không có.

Vẫn luôn như vậy, cô chưa bao giờ nói ra cảm xúc của mình, kể cả với anh người mà cô yêu thương nhất. Có lẽ bởi do mồ côi bố từ nhỏ, sớm giúp mẹ buôn bán, mưu sinh nên cô đã rất xuất sắc trong việc che giấu cảm xúc. Cô từng đọc được rằng người tặng hoa thủy tiên thường ích kỷ và chỉ nghĩ cho bản thân. Cô biết đó chỉ là những lời đồn thổi được truyền miệng nhưng mỗi lần nhìn thấy những bó hoa thủy tiên, cảm giác lo lắng lại trĩu nặng.

Trời về chiều mát rượi, từng đàn cò hồi hải bay về tổ sau một ngày kiếm ăn mệt nhọc. Hàng lao ven sông đung đưa, phát phới theo từng cơn gió ủa về. Nước xanh trong nhìn rõ từng bầy cá đang lượn mình và những đám lục bình đang lững lờ trôi. Hai người ngồi trên cây cầu dừa bắt ngang con kênh nhỏ.

- Anh này, nếu sau này mình kết hôn thì sao nhỉ?

- Trời, nghĩ gì sâu xa vậy cô nương. - Anh quay sang nhìn chăm chăm vào mắt cô.

- À à... - Cô ấp úng. - Chỉ là em ...muốn hỏi trước vậy thôi... - Cô đỏ mặt, thẹn thùng.

- Haha. E muốn nói về gì mới được chứ.

- Con cái đi!

- Hả? - Anh ngờ ngác. - Haha, ôi lại là chuyện con cái? - Anh cười to.

- Thì...thì...tại em muốn biết trước ý anh, sau này còn biết đường mà tính.

- Anh thì sao cũng được, tất cả tùy thuộc vào em. - Anh nhẹ giọng, trêu chọc.

- Không giống đâu mà, nghiêm túc đó. Trước giờ nhìn mẹ tần tảo vất vả nuôi dạy, em cũng muốn noi gương mẹ để có nhiều những đứa con ngoan. Hihi - Nói xong cô tươi cười, lộ chiếc răng khểnh vô cùng dễ thương.

Anh chỉ biết lắc đầu rồi ôm bụng cười vì độ thật thà của cô người yêu.

Cũng trong ngày hôm đó, lần đầu hai hai cơ thể đã hòa quyện vào nhau. Cô yêu anh và tin tưởng anh sẽ mang đến hạnh phúc cho cuộc đời mình.

Hai người yêu nhau từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Họ tình cờ gặp nhau trong một buổi văn nghệ gây quỹ từ thiện. Vẫn còn nhớ như in ngày đầu gặp mặt, anh nhìn thấy một thiên thần trên sân khấu. Với đôi mắt có hồn và giọng ca truyền cảm, cô trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Ở cô như có một ma lực nào đó thú hút ánh nhìn của tất cả những người đang xem và anh cũng không là ngoại lệ. Cũng từ đó, anh đem lòng yêu mến cô gái đẹp tựa thiên thần. Rất nhiều cách tiếp cận, rất nhiều trò tỏ tình đã được bày ra, nhưng tất cả đều thất bại. Anh vẫn còn nhớ, để gây ấn tượng ban đầu, anh đã dày công đi ngang qua hành lang của lớp cô hơn chục lần mỗi ngày. Mỗi lần bước qua chỉ dám liếc nhìn cô rồi lại lùi thủi cuối đầu bước đi. Một lần, thông qua người bạn, anh tìm được số điện thoại được cho là của cô. Lấy hết can đảm, anh nhắn một dòng tin rất dài với biết bao nhiêu là mỹ từ. Nhưng trở trêu thay, người nhận được tin nhắn lại là mẹ cô. Và chuyện gì đến cũng đã đến, anh phải cố nhét vào tai những những bài học, những triết lí mà ngỡ rằng cả đời bà chỉ còn một lần để nói.

Hai người chỉ thật sự thân thiết hơn khi người mẹ mất, cô trở thành đứa sống đơn độc. Anh đã nói chuyện với cô nhiều hơn, là người tâm sự thường trực về những vui buồn trong cuộc sống. Anh vẫn nhớ, ngày đưa thi thể bà mẹ trở về lòng đất, cô đã khóc ngất trên vai anh. Lúc đó, anh bỗng thương cô lạ, thương cô gái có đôi mắt buồn. Bản chất của phái mạnh bộc phát, trách nhiệm bảo vệ cô như đang nằm trong đôi tay mình. Anh ôm cô vào lòng, cảm giác như mạnh mẽ hơn khi ở gần cô. Anh khẽ lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má của người con gái tội nghiệp. Mấy hôm sau, cô bệnh, nằm liệt giường, cũng là chùng ấy thời gian anh bên cạnh, chăm sóc. Anh hứa rằng anh sẽ bảo vệ và đem đến hạnh phúc cho cô.

Rồi bị kịch lại một lần nữa đổ xuống đầu cô gái tội nghiệp, anh báo tin sẽ lấy vợ trong tháng tới. Cô mỉm cười chấp nhận rồi lặng lẽ bước đi. Cuối cùng ngày cô lo sợ nhất cũng đến, ngày mà anh rời xa cô để kết hôn với người một gái sang trọng, bởi tình yêu của họ chưa bao giờ được gia đình anh chấp nhận. Chính mẹ anh đã từng nói : "Mày sẽ chẳng bao giờ bước vào cửa nhà tao!" Ngay sau câu nói đó, cô đã chịu thua và chấp nhận trả anh lại cho người quyền quý. Tim đau như cắt, không biết bao đêm nước mắt ướt đầu. Cô bàng hoàng, mất phương hướng. Anh, ngỡ như là tất cả mà cô còn lại trên thế gian này, cuối cùng cũng mất đi.

Ngày cưới, tiếng ca hát chúc tụng đi đùng, ai cũng hớn hờ vui tươi, riêng cô đứng nép sau hàng cây bàng lằng, chứng kiến cảnh người yêu kết hôn với một người con gái xa lạ. Cô khóc, khóc nhiều đến nỗi tưởng như nước mắt cả đời đã dùng hết trong ngày hôm đó. Bao mơ ước, bao lời hứa hẹn vẫn còn bên tai nhưng hôm nay người đã quên hết. Cô ngã quỵ xuống bờ sông và tình cờ được một người tốt bụng mang đến trạm y tế. Tại đây, cô hay tin mình có thai. Cô như chết lặng, bởi chẳng biết phải làm thế nào với một sinh linh nhỏ bé. Cô rất thương trẻ con, cô ao ước được làm mẹ nhưng bào thai xuất hiện ngay lúc đó khiến cô quá khó xử. Cô không hề muốn giết chết con mình, nhưng cô buộc phải phá thai. Đứa bé không cha chăm sóc, đứa bé không người đỡ đầu, đứa bé ra đời phải chịu tất cả những xỉ vả, chê cười từ mọi người xung quanh. Không, cô không muốn con cô phải chịu nhiều bất hạnh như thế. Cô cắn răng, nén niềm đau đi vào phòng

phẫu thuật. Cắt đứt khúc ruột của mình, những ngày sau đó, cô triền miên sống trong những cơn ác mộng. Cô chưa bao giờ nằm yên giấc kể từ ngày đó, ngày cô giết chết con mình. Cô đổ bệnh, cô đơn và nhớ anh quay quắt. Cô biết, có anh ở đây, anh sẽ không để cô buồn khổ như vậy đâu. Cô khóc thét lên, cô nhớ anh, cô nhớ con nhiều lắm. Nhưng anh không ở đó và con cũng chẳng còn, không một ai đáp lại, có chăng chỉ là tiếng muỗi vo ve hay âm thanh của những con thạch sùng kêu lúc tìm mồi.

Sau cùng, cô quyết định đi xa và kết hôn với một người ở xứ lạ. Cuộc sống bất hạnh với cô tưởng chừng đã chấm dứt, nhưng không bị kịch lại nối tiếp bi kịch. Cô thường xuyên chống chọi những trận đòn roi của ông chồng say sưa, vũ phu. Hơn nữa, do di chứng của lần phá thai trước đó, bác sĩ chuẩn đoán, cô không còn khả năng sinh sản. Cũng vì lý do trên, cô bị chồng ruồng bỏ và không còn bất kì nơi nào, cô quyết định trở về ngôi làng mình sinh ra. Tại đây, sau khi viếng mộ của mẹ, cô quyết định gieo mình xuống dòng sông tự tử. Cuộc đời cô vốn dĩ đã đầy tràn với quá nhiều những ngang trái, cô không còn chịu đựng được nữa rồi. Nhưng cùng lúc đó, anh xuất hiện và giữ lại mạng sống cho cô. Cô khóc nức nở khi gặp anh, cô nhớ anh lắm, nhớ những ngày họ hạnh phúc bên nhau. Cô ôm chặt lấy anh vì không muốn bị bỏ rơi, đúng vậy cô không hề muốn bị bỏ rơi thêm một lần nào nữa.

Anh cũng đã rất đau đớn khi nói lời chia tay. Nhưng giữa hiếu và tình, anh bắt buộc phải đứng về phía cha mẹ. Bao năm sống bên người vợ kẻ chung chạ, anh vẫn chưa có bất kì cảm xúc đặc biệt nào. Rồi khi gặp lại, và nghe cô kể toàn bộ câu chuyện của mình, anh thương cô nhiều hơn. Càng thương cô, anh lại càng day dứt và căm hận bản thân. Phải chi ngày xưa, anh đừng cảm bày tỏ nguyện vọng của mình với bố mẹ. Phải chi ngày xưa anh đừng hứa hẹn quá nhiều khiến cô mong chờ, tin tưởng. Phải chi ngày xưa hai người hai người đừng đại dốt quan hệ thì kết cục cũng không bi thảm như vậy. Anh khóc, không nhiều lần cô nhìn thấy anh khóc, khóc như một đứa trẻ đòi bú sữa, nức nở như nước quả chanh mà người ta bóp chặt. Anh tự đánh mạnh vào cơ thể mình. Anh không biết phải làm sao để bù đắp lại những lỗi lầm mà chính anh đã gây ra. Anh quyết định bảo vệ cô đến hết phần đời còn lại. Phải! Anh không cho phép bất kỳ ai hành hạ cô nữa.

Những ngày sau đó, hai người vẫn thường xuyên lén lút bên nhau.

Bình hoa thủy tiên nằm trơ trọi trên bàn, hương tỏa ra thơm ngát cả căn phòng. Cô rung mình khi nhớ đến những lời đồn thổi trong nhân gian. Cảm giác bất an len lỏi xuất hiện. Cô ngược lên nhìn cặp mắt sâu thẳm, làn da đã sạm màu vì thời gian của anh và hỏi :

- Mình phải sống như thế này đến bao giờ?

Anh trầm ngâm, nhìn về hướng cửa sổ rồi thở dài. Anh cười nhẹ, giọng vỗ về:

- Quan trọng là được bên nhau.

- Em không muốn làm người thứ ba, em cảm thấy rất có lỗi với vợ và con anh.

Đúng vậy! Cô không hề muốn là người thứ ba, cũng chẳng muốn mang tiếng phá hoại hạnh phúc của người khác. Cứ phải lén lút, né tránh, cô không chịu được nữa.

Anh vuốt làn tóc xanh, đôi tay gầy guộc, nhăn nhúm và ôm chặt cô hơn. Anh không trả lời, chỉ đốt điều thuốc rồi hút một hơi thật sâu. Lúc trước đã như vậy, và bây giờ cũng thế, gia đình vẫn luôn ghi chân anh lại và tước đoạt hạnh phúc của hai người.

Như hiểu được nỗi thống khổ khi đứng trước lựa chọn giữa trách nhiệm và hạnh phúc, cô nhẹ giọng, cố trấn tĩnh anh:

- Không cần phải buồn đâu. Em chỉ nói vậy thôi, gần bên anh là em vui rồi, dù có là người thứ ba, dù cho bị cả thế giới chê trách.

Anh cười nhẹ, rồi từ kẽ mắt một dòng nước lăn dài. Phải đến bao giờ, để một con gái đáng thương như vậy có được hạnh phúc trọn vẹn.

Ý nghĩ vừa chợt hiện ra thì một đám người xông vào đánh ghen. Tiếng vợ anh ồn ào la lối, tiếng mọi người cười chê, mỉa mỉa, tiếng bình hoa thủy tinh bị đập vỡ. Cô bị đánh, người ta hả hê tụ tập xem một con lẳng lơ bị đánh. Cô bị nắm tóc, bị nhéo tay và bị tát vào mặt. Không ai thương cảm, mà cũng đúng, chẳng ai đi rủ lòng thương cho một con cướp chồng người khác. Cô nhìn vào anh, tia hy vọng sau cùng, ánh mắt đau khổ như đang cầu cứu, van xin. Nhưng đáng thương thay, anh vẫn ở phía sau bà vợ và đám con hung hãn. Thì ra anh vẫn hèn nhát sau những lời nói có cánh, thì ra mơ ước về một hạnh phúc đầu chỉ nửa vời cũng đã vỡ tan và thì ra cảm giác mà mỗi lần cô nhận được hoa thủy tiên từ anh là hoàn toàn đúng. Cô tuyệt vọng, ngừng kháng cự, cô cam chịu tất cả nắm đấm cùng những lời nhục mạ từ mọi người. Người ta đánh cô vô cùng dã man, thân xác tê tím, chân tay co ro. Tàn cuộc, cô vẫn một mình nằm đó, cô cười mà nước mắt rơi...

Theo lời kể, cô phát bệnh tâm thần ngay sau đó. Suốt ngày đi lang thang khắp làng, khắp xóm tìm chồng, tìm con. Cô bảo chồng cô thương cô lắm, anh ta sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi cô. Còn con cô thì vô cùng dễ thương, nó kháu khỉnh và cũng rất tinh nghịch.

Rồi sau cùng, cô được mọi người đưa đến bệnh viện để chữa trị. Nhiều người thương khóc cho cô, - một con người bị kịch, đến cuối đời vẫn chẳng thể sống an bình; người thì thờ phào vì cho rằng, sau những chuỗi ngày bất hạnh, cuối cùng cô cũng đã có thể thoát khỏi những đón đau, thanh thản và hạnh phúc sống.